

Jeg siger, at det er beklageligt, at en saadan Udtalelse er kommen frem, og jeg maa protestere imod, at den gjælder her. Paa Finantslovsforlaget er der intet Punkt, der kunde foranledige mig til at stemme imod Finantsloven. Der kunde vel være et eller andet Punkt, som jeg kunde ønske anderledes, men dette er underordnet i dette Dilemma. Naar jeg desuagtet agter at stemme mod Finantsloven, er det alene af Hensyn til Ministeriet. Det staar klart for mig, at under et saadant Ministerium som det nuværende, et Ministerium, der har udstedt Provisoriet uden Nødvendighed, saaledes som det er erkendt af Mænge, og som har stemplet sig selv ved den 12te April, er det urigtigt at bevilge en Finantslov, og ene af denne Grund stemmer jeg imod Finantslovens Vedtagelse.

Nasmussen: Jeg har tilladt mig at begjære Ordret for at gjøre et Par korte Bemærkninger til Finantsloven, inden den kommer til endelig Afstemning. Vi have jo nu i længere Tid kæmpet for, at det kunde lykkes at faae en Regjering, hvormed vi kunde komme til at arbejde saaledes, at det kunde lykkes os at faae nogle af de Reformere gennemførte, som have staaet paa Dagsordenen i mange Aar, og som Folket saa meget har længtes efter og ønsket at faae gennemførte. Det er nu ikke lykkedes det at naae dertil; om dette skal lykkes gennem en saadan Politik som den, vi nu have begyndt paa, veed jeg heller ikke. — Jeg skal tillade mig at gaa lidt tilbage i Tiden for at omtale vor politiske Udvikling i de sidste Aar. Jeg skal da begynde med Rigsdagssamlingen 1874—75. Den Gang havde vi ogsaa en meget haard Kamp med det daværende Ministerium om Finantsloven, og ogsaa paa andre Lovomraader. Det førte den Gang til, at Finantsloven tilsidst kom i Fællesudvalg. Da den kom tilbage fra Landsktinget, foregik der ogsaa her i dette Thing en Slags Underhandlingspolitik; der stiftedes en Alliance mellem det saakaldte Venstre og det daværende Mellemparti, idet de enedes om at staa noget af paa begge Sider, for at det kunde blive muligt at faae en Finantslov. Som det er vel bekendt, førte denne Alliance ikke til Noget, idet den anden Side, da den fik, hvad den vilde, forlod — jeg havde nær sagt: fragik, — det Løfte, den havde gjort og behølet for sig selv, hvad den havde faaet uden at give Noget igjen. Efter denne Samlings Slutning lykkedes det ganske vi i faae et andet Ministerium, men var det et Ministerium af et andet System end dem, vi hidtil havde haft? Nei, det var et Ministerium, som endnu stod meget stærkere og haardere mod Folkets Ønsker end de tidligere Ministerier. Jeg husker endnu tydelig en Udtalelse af den høitærede Conseilspræsident om Forsvarsvæsenet. Han udtalte her i Thinget, at Forsvarsvæsenet var en af de Sager, som Regjeringen havde gjort det til sin Livsopgave at gjen-

nemføre, og at Regjeringen ved alle de Midler, der stode til dens Raadighed, vilde søge at føre denne Sag igjennem, og han udtalte tillige, at han havde den Fortrøstning, at det store Flertal i det danske Folk i denne Sag var paa hans Side. Værede tilsteværende Medlemmer ville vistnok erindre, at disse Udtalelser fremkom fra den høitærede Conseilspræsident. Alligevel blev Regjeringens Forsvarsplan forkastet. Dette førte til, at Regjeringen opløste Rigsdagen, — saavidt jeg husker — den 30te Marts 1876, og der blev da udfærdiget nye Valg til den 25de April samme Aar. Ministeriet, som havde fortrøstet sig til, at det havde det store Flertal af det danske Folk paa sin Side, spurgte da Folket, om det sluttede sig til den Maade, hvorpaa Regjeringen havde forelagt Forsvarssagen. Regjeringen modtog den Gang et Svar af det danske Folk, som var saa tydeligt og klart, at det ikke kunde misforstås. Ja, det blev endog saa godt et Svar, som vi fra vor Side ikke havde tænkt os det, og heller ikke vore Modstandere havde tænkt sig dette Resultat. Men da saa den nye Rigsdag kom sammen, hvad gjorde saa Regjeringen? Svar blev saa Regjeringen af med sin Livsag? Saa lod Regjeringen Sagen falde. Det staar nu saaledes for mig, at det, der var en Livsag for Regjeringen inden den 25de April, ikke var en Livsag længere efter det Udfald, Valgene fik; efter den Tid staar det for mig, som om det var en Livsag for Regjeringen at blive ved Magten. Det viste sig ogsaa i denne Samling, at det heller ikke lykkedes Regjeringen at faae sin Forsvarsplan gennemført, hvorimod der blev vedtaget en Dagsorden her i Thinget, som gik ud paa, at Folkethinget var villigt til at bevilge ca. 30 Millioner Kroner til vort Forsvarsvæsen, naturligvis, som det er velbekendt, med den Tilføjelse, at Midlerne dertil skulde udredes ved en Formue- og Indkomsskat. Saa kom Samlingen 1876—77; da havde vi ligeledes en haard Kamp med dette Ministerium, og navnlig om Finantsloven. Den Samling endte med, at Folkethinget vedtog en Finantslov, der, som det blev udtalt af den daværende Ordfører, var saa rundelig, at vi ingenstunde havde bevilget en Finantslov saa rundelig siden 1866. Alligevel kunde denne Regjering ikke modtage denne Finantslov, fordi der var nogle enkelte Punkter derpaa, som Ministeriet satte op paa et Høidepunkt, som skulde gjøre, at denne Finantslov blev uantagelig ikke alene for denne Regjering, men for enhver omhelst Regjering. Det værede Medlem for Ribe Amts 4de Valgkreds (Termandsen) nævnte i Dag et Par af disse Punkter, han nævnte Kronborg Amtstue, Stiftsmidlerne, og saa vidt jeg kunde forstaa, lod det ikke til, at han mente, at disse Punkter havde saa stor Betydning. Heller ikke jeg troede i Fjor i Begyndelsen, at disse Punkter havde saa stor Betydning; det var først da Regjeringen, navnlig Conseilspræsidenten paa Regjeringens Vegne, i Landskting-